

El verb en estat físic de Laia Martínez i Lopez

La poeta, resident a Mallorca i nascuda a Berga, presenta el seu darrer llibre a la Llibreria Calders de Barcelona, aquest dimarts 22 de setembre

Laia Martínez i Lopez és poeta i veu del grup Jansky | Laia MaLo

De *Cançó amb esgarrip i dos poemes* (Leonard Muntaner Editor (<http://www.leonardmuntanereditor.cat>), 2015), el darrer llibre de Laia Martínez i Lopez (Berga, 1984), en podríem dir mots com visceral, sensorial, desafiador o catàrtic. Però tots farien poca justícia -per molt que siguin de filar prim, pel que fa als guanys- a la poètica de l'autora i, més en concret, a l'àgil orfebreria d'un llibre que culmina el relat començat amb *L'Abc de Laia Martínez i Lopez* (2009) ([http://l'Abc de Laia Martínez Lopez \(La Cantàrida, 2009\)](http://l'Abc de Laia Martínez Lopez (La Cantàrida, 2009))), i *L'estiu del tonight, tonight* (2011) (http://www.elgall.es/ficha_libro.asp?c_id=293), i que ho fa a través d'uns versos que mostren un verb en estat físic, fet tou dels dits, fet empremta que palpa els ulls, mentre el lector -ell rail!- es deixa palpar.

Sempre creixent, la veu poètica de Laia Martínez i Lopez, mostra les derives d'una obra polsegosa (quan cal), latent (en l'esclat més íntim) i viva (a cau d'orella), mentre ens ensenya les coordenades d'uns versos que, reunits, formen un concís *mappa mundi* (?i assenyalares amb un vers / les coordenades al teu mapa?). Perquè és just aquí i ara on es troba l'autora, també traductora del rus i també veu de Jansky (<https://jansky.bandcamp.com>), el duet d'*electrovèrsia* que comparteix amb Jaume Reus i amb qui acaba de publicar el seu segon disc, *ÉÉ* (Primeros Pasitos, 2015).

Tres poemes llargs, en un "continuum" ininterromput

El llibre comença amb *Poema del pont*, una primera part que intenta apamar ?els altres?, fer lligams que justifiquin cada visió de l'Amor, d'aquella voluntat que empeny a creure-hi. La segona part, *Cançó amb esgarrip*, és un crit melòdic, una imprecació que es fa a un tu que voldríem que respongués, de tant com en tenim ganes, de tant com respirem. El neguit poètic desfila per la complicitat de la pell, del plaer, de la conquesta, i sempre amb dubtes que parlin d'un amor que no estalvia res: ?i essent tan gran la fera / i emprant jo tan bé les mans / de poble en poble amb una fona / disparo als més savis amants, / l'amor més bèstia.?

Laia Martínez i Lopez

Cançó amb esgarrip i dos poemes

LA BUTZETA
Llibres i més

Coberta de «*Cançó amb esgarrip i dos poemes*», amb una il·lustració d'Albert Pinya Foto: Leonard Muntaner

La tercera part, *Reptilianes*, és l'assumpció (?Tant i tant va patir la carn / que la consciència es despertà / de l'hòstia.?) que parteix d'una caiguda al pou per imaginar fugides, fent invocacions als mites, a la nuesa d'Eva i Adam, a la transmutació d'Ovidi o Kafka, a la permeabilitat de ser, d'existir i d'haver sobreviscut. L'empresa és dura, i la imatgeria necessita ?totes les forces extraterrestres?, entre d'altres éssers i litúrgies d'un bestiari famèlic. Fins a esdevenir canvi en si mateixa, una veu poètica feta rèptil (?capaç d'engolir un home / igual a la meua còrpora o més gran?) i capaç de ?reptar? el món, desafiadora, renascuda, més forta, preclara (?Jo he tret un ull a cada banda / i l'univers m'apama el crani?).

El resultat d'aquest triple cant que és *Cançó amb esgarrip i dos poemes* és un llibre de consolidació de la pròpia veu. O, si es vol, la constatació de la metamorfosi perpètua de viure, d'escriure i de deixar petja en un món que, de vegades, va massa de pressa (?volies / aparellar la ment amb l'entranya: / ho vàreu encomanar al temps / -prò el Temps, passava?). Una obra que referma les bases d'una lucidesa que es fa cos i que frega els sentits, que atrapa, que tusta i que et remet a la vida de tot allò que creies inamovible.

Cançó amb esgarrip i dos poemes. Laia Martínez Lopez. Epíleg Dolors Miquel. Palma (Mallorca). La Butzeta, Leonard Muntaner Editor, 2015. 71 pp. 10?.